

ת"פ 1576/11/14 - מדינת ישראל נגד דודו קשטה

בית משפט השלום בראשון לציון

10 מרץ 2015

ת"פ 1576-11-14 מדינת ישראל נ'
קשטה(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
דודו קשטה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד גלאון

גזר דין
הרקע.

כנגד הנאשם הוגש ביום 2.11.14 כתב אישום בגין עבירות של הפרת הוראה חוקית, הטרדה באמצעות מתקן בזק, אימים והפרעת שוטר במילוי תפקידו.

ביום 20.1.15 "צירף" הנאשם תיק נוסף ת"פ 20825-10-14 משמע הודה בעובדות כתב האישום בתיק זה ובעבירות המיוחסות לו. הנאשם הודה והורשע על פי הודייתו, בביצוע העבירות שבשני כתבי האישום המתוקנים.

כאן המקום לפרט במה הודה הנאשם:

ת"פ 20825-10-14

הנאשם ואדווה הירש (להלן - "המתלוננת"), היו בני זוג במשך שלוש שנים וחמישה חודשים. בני הזוג נפרדו כחודש לפני המועד הרלבנטי לכתב האישום. עובר לפרידתם חיו השניים בבית אמה של המתלוננת.

על פי האישום הראשון עולה כי ביום 10.10.14 בשעה 05:30 לערך, בביתה של המתלוננת בעיר נס ציונה, במהלך שיחה טלפונית, איים הנאשם על המתלוננת במטרה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "אל תהיי לבד בבית, גם אם אני אהיה בכלא אני אשלח אנשים שיאנסו אותך".

על פי האישום השני עולה כי ביום 9.10.14 בשעות אחר הצהריים, בסמוך למקום עבודתה של המתלוננת איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "אני אשלח אנשים שיאנסו אותך כמו שכמעט אנסו אותך כשהיית קטנה".

על פי האישום השלישי עולה כי בין התאריכים 5.10.14-9.10.14, בשעות אחר הצהריים, בסמוך למקום עבודתה של המתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "אני אעשה לך שחור, כל גבר שתהיי איתו אני ארצח אותו, אני אהרוס לך את הלימודים, אני לא אתן לך ללמוד".

בהמשך, ביום 6.10.14, בשעות אחר הצהריים, בסמוך למקום עבודתה של המתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "תשתדלי לא להיות לבד בבית".

על פי האישום הרביעי עולה כי ביום 2.10.14, או בסמוך למועד זה, עובר ליום הכיפורים של אותה השנה, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בבית הנאשם בעיר נס ציונה, איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "אם אני אגלה שנפגשת עם בנים או התחלת קשר אחר אני אפגע בגבר הזה, אף אחד לא יגע בך, אני לא אעזוב אותך ולא אתן לך מנוח".

ת"פ 1576-11-14

על פי החלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה כי במסגרת הליך בתיק מ"ת 20828-10-14, הורה בית המשפט על איסור יצירת קשר עם המתלוננת, הרחקה ממנה למרחק שלא יפחת מ-500 מטרים ואיסור כניסה לעיר נס ציונה.

על פי כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 25.10.14, בשעה 00:00 או בסמוך לכך, עת שהתה המתלוננת באיזור התעשייה בעיר ראשון לציון, התקשר הנאשם למכשיר הטלפון הנייד שלה ושאל היכן היא נמצאת. בתגובה, כיבתה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד. בהמשך בשעה 03:00 או בסמוך לכך, הדליקה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד ובאותן נסיבות, התקשר הנאשם למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה שלא תתקרב לביתה, שהוא יהרוס לה את החיים כמו שהיא הרסה לו ושאם הוא יראה אותה הוא יירק עליה. מיד ובסמוך, ניגשה המתלוננת לשוטר שהיה אותה עת במקום, וסיפרה לו על המתרחש. באותו זמן, התקשר שוב הנאשם למכשיר טלפון הנייד של המתלוננת ואיים על השוטר בכך שאמר לו: "אם יש לך ביצים תבוא גם אתה לקניון בנס ציונה י-בן זונה אני אזיין גם אותך". בהמשך, פגשה המתלוננת בכניסה לעיר נס ציונה שוטר נוסף ופקח שמילאו אותה העת את תפקידם, זאת על מנת שילוו אותה לביתה. באותו זמן, התקשר הנאשם כפעמיים לטלפון הנייד של המתלוננת. במהלך השיחה הראשונה איים על השוטר בכך שאמר לו: "איפה אתה נמצא, אם אתה גבר תגיע לבן גוריון אני אפתח אותך, י-שרמוטה, י-זבל, אני אזיין אותך ואחתוך אותך לחתיכות", ובמהלך השיחה השנייה איים על הפקח בכך שאמר לו שיבוא, שהוא יזיין את אימא שלו ויהרוג אותו.

בהמשך הגיעו המתלוננת, השוטר והפקח לביתה של המתלוננת ופגשו בנאשם וכשנשאל הנאשם ע"י השוטר לשמו, מסר הנאשם שם אחר והניף לעברו שקית ובה בקבוק אלכוהול. באותן הנסיבות, תפס הפקח את ידו של הנאשם וביחד עם השוטר הפילוהו ארצה. בתגובה, השתולל הנאשם ובעט עם רגליו. בהמשך, משהוסע הנאשם אל תחנת משטרת ראשון לציון ע"י 2 שוטרים נוספים, איים עליהם הנאשם בכך שאמר להם "י-כלבים, י-כלב משטרה זונה, כל היהודים זבל, אני אראה לכם מה זה, כלבים בני זונות גזענים". בהמשך, משהגיעו אל תחנת המשטרה, איים הנאשם על שוטרים אחרים בכך שאמר להם: "אתה ושלומי תשלמו על זה בחיים שלכם", "אתה אולג ברולין תשלם על זה י-בן זונה". בנוסף, קילל

הנאשם את השוטרים ואיים עליהם בכך שאמר להם: "אתם סתם אפסים, אתם על הזין שלי, שוטרים של הזין שלי, י- שרמוטות, כל כלב יבוא יומו (בערבית), אתם לא מכירים אותי, אני אטפל בכם, אני אשב בכלא, אתם תראו מה זה".

ראוי לציין כי בעקבות כתב האישום שהוגש בתיק פלילי 1576-11-14 הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום הליכים. סופו של הליך שהנאשם נותר במעצר וההליכים לפני התנהלו עת היה הנאשם עצור.

בדין שהתקיים לפני ביום 20.1.15, כאמור לעיל, הודה הנאשם בעובדות שבשני כתבי האישום אשר תוקנו עובר להודיית הנאשם. הצדדים הצהירו כי מעבר לתיקון כתבי האישום והודיית הנאשם בעובדותיהם, אין ביניהם הסכמה עונשית וכי לאחר הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתבי האישום הללו, הצדדים יטענו לעונש כפי רצונם וטעמיהם.

טיעונים לעונש.

בדין שהתקיים לפני ביום 23.2.15 הובאו ראיות לעניין העונש: עדות המתלוננת ועדות אמו של הנאשם, התביעה הגישה גיליון הרישום הפלילי של הנאשם אשר כלל הרשעה אחת מיום 31.3.14 בגין עבירת גניבה, והצדדים טענו לעונש.

התביעה עתרה להחמיר עם הנאשם. ראוי לציין כי הנאשם עצור מיום 25.10.14 ועד היום. מטיעוני התביעה עולה כי התביעה רואה בחומרה רבה מעשיו של הנאשם. לשיטת התביעה, מעשי הנאשם מגלים התנהלות כפייתית של הנאשם כלפי מי שהייתה בת זוגו. התביעה רואה חומרה רבה בעובדה שאף על פי שהנאשם שוחרר ממעצר בתנאים מגבילים, שהיה בהם כדי להביא להרחקתו מהמתלוננת ולמעשה להפסקת מעשי ההצקה שלו כלפיה, חזר הנאשם לסורו, הפר תנאי שחרורו והמשיך להטריד המתלוננת תוך איומים חמורים עליה. כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין המטיל על בית המשפט החובה לקבוע מתחמי עונש הולם, מצאה אף התביעה לעשות כן, והתובעת פרשה לפנינו מתחמי ענישה שלשיטת התביעה ראויים במקרה זה. בגין עבירות האיומים והתקיפה מתחם שבין 6 חודשי מאסר ועד ל- 18 חודשים, בגין עבירות כלפי השוטרים מתחם שבין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר ובגין עבירות ההטרדה באמצעות מתקן בזק מתחם עונש של חודשי מאסר שיש וירוצו בעבודות שירות. לאחר שהתביעה שיקללה העונש על פי נוסחה שאינה ידועה ונראה כי משום הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, הציבה התביעה עמדתה לעונש והיא למאסר למשך 24 חודשים בפועל וענישה נילוית.

בא כוח הנאשם התנגד לשיטת התביעה. לדבריו מדובר ביחסים שבין בני זוג אשר לא היו נשואים, אין מדובר בתא משפחתי, ומדובר במעשי הנאשם שבאו על פער בין הרקע החברתי - משפחתי של הנאשם אל מול זה של המתלוננת. בא כוח הנאשם הפנה תשומת הלב למיתון שחל בכתב האישום אשר תוקן, אשר מעיד על אי החומרה שיש במקרה זה. עוד הפנה הסניגור לתמונת מצב משפטית פרקטית ידועה והיא הפער שיש בהתייחסות אל אדם העצור עד תום הליכים, העומד לפני גזר דינו, אל מול אדם שאינו עצור. והסניגור שואל שאלה רטורית, האם התביעה הייתה עותרת לעונש של 24 חודשי מאסר אילו הנאשם לא היה עצור. יתירה מזו, אילו הנאשם לא היה עצור, והגשת תסקיר לא היה בה כדי השארת הנאשם במעצר לתקופה ארוכה לשם הגשת התסקיר, שהרי עומס העבודה על שירות המבחן ידוע, ומשום כך היה מוגש תסקיר שהיה בו, כך לפי שיטת הנאשם כדי לסייע לו, אזי תמונת המצב הייתה שונה.

בא כוח הנאשם הפנה לעדות המתלוננת לפני הטיעונים לעונש. לפי דברי המתלוננת אינה חשה סיכון מצד הנאשם, חשה אמפטיה רבה, ואף חרטה על כי בגין תלונתה עצור הנאשם.

דין והכרעה.

המקרה שלפני מעורר שאלות רבות בתחום הענישה. אתחיל דווקא בדברי אמו של הנאשם שיש בהם כדי להציב הרקע החברתי, משפחתי ותודעתי ליחסי בני הזוג. הנאשם, בן לדת המוסלמית ומשתייך למיעוט הערבי במדינה, אשר משום נסיבות מסוימות, מצא עצמו חי חיי בקרב החברה הישראלית היהודית, על כל המשתמע מכך, ובמיוחד באשר לפער שיש בתפיסות החברתיות בין שתי העדות. הנאשם והמתלוננת, ניהלו קשר זוגי הדוק, בין היתר התגוררו בבית אמה של המתלוננת במשך למעלה משלוש שנים. השניים ראו עצמם בני זוג, ויתרה מזו, ראו עצמם מקימים תא משפחתי במלוא המובן הכרוך בכך. אלא שמשום סיבות שיש כי יקרו או אף רווחות בקרב בני אנוש, החליטה המתלוננת כי אין הקשר הזוגי מתאים לה. הנאשם לא קיבל החלטת הפרדה של המתלוננת. יש להבין, להפנים ולקבל, כי עוסקים אנו ביחסים שבין בני אדם - עניין מורכב לעצמו - אך מורכב הוא שבעתיים ככל שביחסים אלה כרוך הרגש. רגשות של אדם לרעהו אינו עניין טכני, מתוכנת כתוכנת מחשב. הנאשם חש תסכול רב משום אותן רגשות שהיו לו כלפי המתלוננת. הנאשם לא הפנים רצונה להיפרד ממנו.

כאן המקום להדגיש שמא ישמע ויובן אחרת. אין בכך ולא כלום כדי להצדיק מעשי הנאשם. כל אדם, חופשי בכל עת שהיא לנתק קשריו עם אחר בין היתר קשרים זוגיים שיש ומעורב בהם קשר רגשי. כל אדם חופשי ואינו כבול לגחמותיו של האחר המצוי בצידו האחר של הקשר הזוגי. יחד עם זאת, בבוא בית המשפט לגזור דינו של אדם, יש ולא יתעלם ממורכבות העניין.

שמעתי דברי המתלוננת ודברי אם הנאשם. המתלוננת מלינה על יחסם של השוטרים כלפי הנאשם בעת מעצרו, מעצר שבא למעשה, לפי בקשתה שהרי חששה מתגובותיו ומעשיו של הנאשם כלפיה, כמפורט לעיל בכתב האישום, מעשים שבאו לאחר שהנאשם שוחרר בתנאים מגבילים, אשר התקווה שנתבדה הייתה כי יהיה בהם כדי לרסנו. אני שם אל הצד דבריה הבטלים של המתלוננת המכוונים להתנהגות השוטרים כלפי הנאשם עת עצרוהו. לדעתי, דבריה של המתלוננת הינם בגדר כפיות תודה כמו גם כפיות טובה, ויש בהם כדי התייחסות בלתי ראויה של אזרחים כלפי שוטרים הבאים להגן עליהם, תוך ביצוע תפקיד קשה ומורכב. אלא שאני לוקח בחשבון דבריה של המתלוננת באשר לנאשם. דברי המתלוננת כלפי הנאשם, שיש בהם כדי להביע הבנה למעשיו על רקע הקשר הזוגי והרגשי שהיה ביניהם. בכוונת מכוון אני עושה שימוש במילה "אהבה", שכן ראוי לעשות שימוש במונח "מטען רגשי" שהיה לנאשם כלפי המתלוננת, שהביאו הנאשם לידי תסכול רב עת בקשה המתלוננת להיפרד מהנאשם. המתלוננת ידעה לספר תוך הבנת תסכולו של הנאשם.

שמעתי גם דברי הנאשם בטרם סיום הדיון. אני יודע ואין בידי כלים די הצורך לקבוע האם אכן הנאשם למד לקחו וכי הבין והפנים המציאות, שאינה פשוטה מבחינה רגשית, לפיה עליו להתרחק מהמתלוננת, ככל שזה רצונה.

שמעתי דברי אמו של הנאשם, דברים של אימא הנוגעים אל הלב. לא אפרט כאן, כפי שלא מצאתי לעשות בפרוטוקול, אומר אך זאת, שנסיבות חייה של אמו של הנאשם כמו גם שלו ושל בני משפחתו האחרים - נסיבות חריגות ביותר וקשות. הם מצויים מזה שנים במסלול הישרדות קשה. השאלה העומדת לפני היא האם יש בידי אם הנאשם כדי להוות עבורו זרקור לדרך העתיד וקו מכוון חיובי. אני יודע, אין לפני תסקיר משירות המבחן שיש והיה בוחן עניין זה לעומק. כל שיש בי היא התקווה.

הנאשם עשה מעשים חמורים ביותר שיש בהם היבטים של אלימות כלפי המתלוננת שכל חטאה היה הרצון לנתק הקשר הזוגי. מעבר לכך, גילה אלימות קשה, כלפי שוטרים, אלימות אשר גם אם היא ברובה מילולית יש בה כדי להצביע על אופיו של הנאשם, שאין בו כדי חשש או פחד מפני שוטרים ולמעשה זלזול בחוק ובאוכפיו, בשים לב לרמיסת החלטת בית המשפט באשר לתנאי שחרורו. אין ספק כי ככל שבמונחי תיקון 113 לחוק העונשין אנו עוסקים, מדובר בערך חברתי רב חשיבות שנפגע על ידי הנאשם, שלימות גופו, נפשו ושלומו של אדם. ומה נאמר על מידת הפגיעה, אף הוא מושג מתיקון

113 לחוק. נקל לשער תחושותיה ופחדיה של המתלוננת, למרות דברי ההבל שאמרה בעת שבאה לסייע לנאשם בעדותה בבית המשפט, שהרי היא הייתה זו שחששה להגיע לביתה ללא ליווי משטרה, חשש מפני הנאשם ותוצאות איומיו כי יפגע בה. ומה נאמר באשר למדיניות הענישה ככל שמדובר בעבירות של אלימות אדם כלפי בן זוגו. האם יש צורך במחקרי ענישה כדי להציג מדיניות הענישה הידועה - והיא ההחמרה בענישה? ואם נבחן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שפרטתי בהרחבה בפתח הדברים האם יש צורך להוסיף על החומרה שיש באיומים הרבים והמחרידים של הנאשם כלפי המתלוננת?

מהו מתחם העונש ההולם בגין מעשי הנאשם שבשני כתבי האישום כפי המפורט לעיל. אני סבור כי על פי הניסיון המשפטי המצטבר מתחם העונש הוא בין חודשי מאסר עד כדי שנתיים מאסר. יש ובנסיבות מסוימות, לעיתים כפי שלעיתים עולות, מתסקירי שירות המבחן, בנסיבות שבהן רמת מסוכנותו של הנאשם פחתה ביותר עד כי נעלמה כלא הייתה, שהעונש יהיה מאסר בעבודות שירות.

במקרה דנן, חוזר אני ואומר כי אין לפני תסקיר משירות המבחן שיש בו כדי לסייע בידי לגזור העונש בתוך המתחם. בא כוח הנאשם לא ביקש דחיית הדיון לקבלת תסקיר, ויש כי טעמיו עמו. יש כי טעמים לחומרה, שהוא מודע להם, יביאו נאשם להימנע מלקבל תסקיר, שהרי שירות המבחן בוחן ובודק מכלול נסיבות, נתונים ועובדות רלבנטיים לעניין, ובתוך כך כאלה שאין בהם כדי לסייע לנאשם. אך יש כי תסקיר משירות המבחן - ואומר כי במקרים רבים כך הדבר - שיש בתסקיר שירות המבחן, כדי לסייע לנאשם בבוא יום הדין. אלא שבמקרים אלה, עת הנאשם עצור עד תום הליכים, דחיית הדיון לקבלת תסקיר משמעותה הימצאות הנאשם במעצר לתקופה נוספת, עד לקבלת התסקיר.

אני סבור כי במקרים מסוימים, כמו במקרה שלפני, ראוי היה בטרם גזר הדין, לקבל תסקיר גם אם הנאשם מצוי במעצר. השיקול של שהות הנאשם במעצר עד לקבלת תסקיר, אל מול הסיכון לטיעון לעונש בלא תסקיר, אינו שיקול נכון, במיוחד בתיקים מסוימים שהנסיבות בהם חמורות, והתיק שלפני הוא מסוגם. שהרי אין מדובר במקרה קל או בלתי חמור. מדובר במקרה חמור ביותר שניתן היה להגיע למסקנה סבירה כי העונש שיושת על הנאשם, אינו רחוק מתקופת הדחייה לקבלת תסקיר.

בבואי לגזור הדין, לא התעלמתי כהוא זה, מהודיית הנאשם ובכך חסכון רב מזמן שיפוטי יקר. שקלתי רבות, האם יש בהודיית הנאשם כדי הפנמת המעשה האסור כמו גם החרטה הכנה והאמיתית של הנאשם. קשה לי לקבוע זאת. דברי הנאשם לפני יכול ויהיו דברים הבאים מהלב: כנים ואמיתיים, אך יש ויהיו הם אך דברים מן השפה לחוץ. קשה לי לקבוע ברורות, שכן הנאשם הראה במעשיו כי החלטות בית המשפט, שבהן נקבעו תנאים מגבילים - אין בהן כדי להרשימו ובוודאי לא כדי להרתיעו. קשה ליתן אימון באדם המפר הוראות בית המשפט ורומס אותן ברגל גסה.

סוף דבר שיש לפני מעשיו החמורים של הנאשם, אל מול עדות המתלוננת שעשתה הכול כדי לסייע לנאשם, עדות אמו, שלבד מאמפטיה רבה אליה, קשה להגיע לתובנה ברורה באשר לעונש ההולם.

אשר על כן, אני שוקל כל הנסיבות שפרטתי לעיל: מתחם העונש הוא בין חודשי מאסר לבין שנתיים מאסר בפועל. אני מוצא כי מכלול השיקולים מובילים לעונש שהוא באמצעו של מתחם העונש ההולם עם נטייה מסוימת להקלה בדין, לפי שהתרשמתי כי ההליכים שננקטו עד כה נגד הנאשם, כמו גם מעצרו של הנאשם, היה בהם כדי להביא הנאשם להפנים חומרת מעשיו ושמא גם כדי ללמדו הלקח הנכון.

אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

10 חודשי מאסר בפועל.

מתקופת מאסר זו ינוכו תקופות מעצרו של הנאשם כדלקמן:

מיום 10.10.14 עד ליום 14.10.14.

מיום 25.10.14 עד היום.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

איני משית על הנאשם קנס בהיותו עצור ולפי תקופת מאסרו כפי שגזרתי לעיל. אני מחייב הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מעבירה לפיה אם יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם במשך שלוש שנים מיום החתימה על ההתחייבות ישלם סך של 3,000 ש"ח.

ככל שהנאשם או מי מטעמו הפקיד סכום כלשהו במ"ת 20828-10-14 על סך 2,000 ₪ הרי הסכום יוחזר לאדם שהפקידו.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

<#3#

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ה, 10/03/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

הוקלד על ידי יפעת מינאי